

DENIA PROHODULUI LA PATRIARHIE

În Noaptea de Vinerea Mare, pe 24 martie / 6 aprilie 2018, Denia Prohodului a avut loc la Biserica Sfântului Mormânt și la toate mănăstirile Patriarhiei.

Această slujbă smerită, plină de pocaință, a fost condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, având drept împreună-slujitori Arhiepiscopi aghiotafiți ai Tronului și pe ÎPS Marcu al Serbiei, Ieromonahii agiotafiți și preoți aflați în vizită din alte Biserici.

Canonul din Sâmbătă Sfântă a fost cântat la începutul slujbei.

Apoi soborul patriarhal a ieșit din catolicon și a urcat la Înfricoșătoarea Golgota trecând pe la toate Altarele din afara catoliconului, cu o oprire la fiecare pentru o rugăciune specială.

Apoi s-a citit Evanghelia a șaptea a Sfintelor Patimi, care vorbește despre Crucea Domnului (Matei 27: 33-54) și s-a făcut o rugăciune specială, urmată de închinare.

După citirea evangheliei, patru arhierii au luat epitaful de mătase care simbolizează trupul lui Hristos și l-au așezat pe Piatra Mirungerii, după ce au înconjurat-o de trei ori, iar Patriarhul a citit pericopa Coborârii de pe Cruce, din Sfânta Evanghelie a Sfântului Ioan.

A urmat procesiunea de trei ori în jurul Sfântului Mormânt, în timp de arhieriei purtau epitaful de mătase, iar după procesiune, epitaful din mătase reprezentând Trupul Domnului a fost așezat pe piatra Sfântului Mormânt.

La sfârșitul procesiunii au început cele trei stări ale

Prohodului Domnului :

1. „În mormânt, viață, pus ai fost Hristoase...”
2. „Cuvine-se dar să cădem la Tine, Ziditorul...”
3. „Neamurile toate, laudă-ngropării Ți-aduc Hristoase al meu...” în timp ce Patriarhul cădea. La celelalte două stări anterioare, au cădit arhierii, după rang.

Înainte de Evloghitariei, predica zilei a fost ținută de către Părintele Secretar General, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, după cum urmează:

Predica Părintelui Secretar-General

Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei

La slujba Prohodului din Sfânta și Marea Vineri

(24 martie/6 aprilie 2018)

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Sfințit Sobor Arhieresc,

Excelența Voastră, domnule Consul General al Greciei,

Cuvios cler,

Cucernici pelerini,

Dumnezeu l-a cinstit pe om prin filantropia Sa când, la început, l-a adus la „ființă”, l-a creat după chipul și asemănarea Sa și l-a așezat să trăiască în lume, socotind că „toate erau bune foarte”. Când omul a înstrăinat darul liberului arbitru și a fost mînat spre cădere și stricăciune, atunci Dumnezeu, în inefabila Sa iubire de oameni, l-a cinstit pe om din nou. I-a oferit omului „bună voire” prin

Fiul Său Cel Unul Născut, în Care a binevoit. La sfârșitul vremurilor L-a trimis în lume și El S-a făcut om, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și de la Fecioara Maria, luând asupra Lui firea noastră omenească și toate trăsăturile ei: foamea, setea, truda și moartea, mai precis despărțirea sufletului de trup.

Cel născut în Betleem în timpul domniei lui Caesar Octavius Augustus, Care a locuit în Nazaret și a fost numit Iisus Nazarineanul, a fost în tovărășia oamenilor, i-a învățat dragostea ca mod de viață, chiar dragostea față de dușmani, i-a hrănit pe cei flămânzi, i-a vindecat pe cei bolnavi incurabili, a înviat morții, i-a numit pe „cei mici” frații Săi – „Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Mat. 25:40) – a avut milă față de oameni, vindecând bolnavii chiar în ziua de sâmbătă, căci a spus: „Sâmbăta a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă” (Marcu 2:27). Cei răniți de păcat și disprețuiți de societate au fost pentru El vrednici de vindecare, de restituire și mântuire. El a predicat că a făcut toate aceste lucruri după Voia Tatălui Său, de la Care a purces. La întrebarea Marelui Preot „Ești tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?” (Marcu 14:61), a răspuns cu îndrăzneală „Eu sunt” (Marcu 14:62). Oamenii au socotit aceste cuvinte drept o blasfemie (Marcu 14:64). Ei nu L-au văzut pe Dumnezeu-omul în Iisus Nazarineanul, ci o au văzut o persoană care “om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu” (Ioan 10:33), prin urmare, L-au legat și L-au trimis la Pontius Pilat, Guvernatorul care, într-o parodie de process, li L-a dat spre a fi răstignit. După ce L-au batjocorit și L-au lovit, L-au răstignit pe Golgota, locul căpățânii, în timp ce întreaga fire era îndurerată și tremura de teamă.

La buna voință a Tatălui, Hristos a acceptat moartea de bună voie, prin aceasta arătându-Și din nou deplinătatea dragostei pentru om – “să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:28),

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru ale lumii întregi” (1 Ioan 2:2), „Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1:30). După cuvântul Apostolului Neamurilor, Sfântul Pavel, „cu sângele Crucii Sale, Hristos a făcut din cele două – una, Israelul lui Dumnezeu și noi, neamurile, fiii Legământului și noi, care în acea vreme eram în afară de Hristos, înstrăinați de cetățenia lui Israel, și străini de legământul făgăduinței, lipsiți de nădejde și fără de Dumnezeu în lume, și ne-a făcut un singur om nou” (după Efes. 2:11-17). „Anume că neamurile sunt împreună moștenitoare (cu iudeii) și mădulare ale aceluiași trup și împreună-părtași ai făgăduinței, în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (Efes. 3:6).

Suferind fără patimă ca Dumnezeu, și murind ca om pe cruce, Hristos a coborât la iad și a căutat acolo oile pierdute. Așa cum se spune în imnografia ortodoxă, „Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce ești Viața cea fără-de-moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii; și ... ai înviat pe cei morți din cele de desubt”. „Ai omorât moartea prin Cruce; ai deschis tâlharului Raiul”. „Stând înaintea celor din iad, le-ai strigat : intrați iarăși în rai”. „Ai păgubit iadul fără să fii judecat pentru aceasta, și ne-ai deschis raiul de demult”. Așa cum spune purtătorul de Dumnezeu Părinte al Bisericii, Sfântul Ioan Damaschin: „El a coborât la iad cu un suflet îndumnezeit, și slobozindu-i pe cei care fuseseră legați acolo pe vecie, a fost imediat ridicat dintre cei morți, conducând drumul spre învierea noastră” (Publ. Orthodox Faith, 73).

Biserica sărbătorește în această seară din Sfânta, Cinstita și Marea Vineri, înaintea zorilor Sfintei și Marii Sâmbete, evenimentul crucii dătătoare de viață a lui Hristos și înmormântarea Lui în trupul lui Dumnezeu; Biserica – aceea care a izvorât din coasta Lui străpunsă. Nu sărbătorește într-un duh de jale înlăcrimată pentru moartea Sa, ci într-un duh de cântare modestă și plină de nădejde a Prohodului, care

prefigurează sărbătoarea Învierii.

Sfântul Ioan Damaschin a considerat că este plăcut să participe la această sărbătoare împreună cu noi și să își pecetluiască mărturia, spunând: „Fiecare faptă și minune a lui Hristos este mare și dumnezeiască și minunată, dar cea mai minunată dintre toate este Crucea Lui, prin Care Moartea a fost biruită, iadul a fost păgubit, ni s-a dat învierea, firea noastră a stat de-a dreapta lui Dumnezeu, iar noi ne-am făcut fii și moștenitori ai lui Dumnezeu ... Crucea ne-a fost dată ca semn pe frunte, scut și trofeu împotriva diavolului, zădărniciitoare a tuturor relelor, rădăcina tuturor lucrurilor bune, alungarea păcatului, planta învierii, lemnul vieții veșnice. Acest lemn sfânt, pe care Hristos S-a dat pe Sine jertfă pentru noi, este cinstit ca vrednic, cu adevărat, de închinare, căci a fost sfințit prin atingerea trupului și a sângelui sfânt și la fel, cinstite sunt cuiele, sulia, hainele și locurile sfinte unde a sălășluit, și care sunt ieslea, peștera, Golgota răscumpărării, mormântul dătător de viață, Sionul, acropola Bisericii ” (Pub. Orthodox Faith, 84).

Maica și „acropola Bisericii”, păzitoare a Sfintelor Altare, sub conducerea Întâi-Stăpânului și Slujitorului la această sărbătoare a Prohodului, a Preafericitului Patriarh Teofil, dorește creștinilor din eparhia sa din toate părțile pământului și cuvioșilor pelerini care o onorează, puterea Domnului nostru Cel răstignit în trup și Care a dormit în trup ca un Împărat muritor, și încântarea lumii Învierii Sale. Amin.

Slujba a continuat cu „evloghiarile”, laudele, citiri, rugăciuni și otpust. Întoarcerea la Patriarhie s-a făcut în bătaia îndoliată a clopotelor.

Din partea Secretariatului-General

ngg_shortcode_0_placeholder”

order_by=”sortorder”

```
order_direction="ASC"  
maximum_entity_count="500"]
```

```
returns="included"
```

```
httpv://youtu.be/y3XmXtq7sIA
```